

prima instanță: D. Chistol

instanța de apel: N. Vascan, Secrieru Iu. Cotruță

Î N C H E I E R E

25 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de avocatul Ian Dogotari în interesele recurentului Vioară Sergiu în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Vioară Sergiu împotriva Ministerul Apărării al RM cu privire la obligarea asigurării cu spațiu locativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, prin care hotărîrea instanței de fond a fost casată integral, fiind pronunțată o hotărîre nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 14 noiembrie 2012, reclamantul Vioară Sergiu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva pîrîtului Ministerul Apărării al RM, privind obligarea asigurării cu spațiu locativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul Vioară Sergiu a indicat că, la 02 iunie 1990 a început cariera militară. Pe parcursul satisfacerii serviciului militar în Armata Națională a RM a respectat întocmai regulamentele și ordinele, fiind un militar disciplinat și exemplar, ajungînd la funcții înalte în aparatul central al armatei și la gradul de locotenent. Reieșind din faptul că în anumite perioade reclamantul și-a exercitat atribuțiile în zone de conflict militar, inclusiv și în Irak, stagiul serviciului militar i-a fost calculat cu anumite avantaje. Astfel, în anul 2011 stagiul militar constituia peste 20 de ani, fapt care l-a determinat ca în temeiul pct. 140, lit. m) a Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.941 din 17 august 2006 și conform Ordinului Ministrului Apărării nr.2-043 din 26 mai 2011, să se concedieze din Armata Națională, din propria inițiativă cu trecerea în rezervă și ieșirea la pensie.

Reclamantul Vioară Sergiu a mai menționat că, la data de 17 iulie 2004, s-a căsătorit cu Vioară (Semionova) Nadejda, cu care are doi copii minori, Vioară Elisaveta, născută la 14 martie 2006 și Vioară Constantin, născut la 03 iunie 2008. Din momentul căsătoriei și până în prezent reclamantul și familia lui locuiesc la

gazdă, neavând un loc permanent de trai. Din aceste considerente, în anul 1993 reclamantul Vioară Sergiu a depus actele de rigoare la locul de serviciu, pentru a fi asigurat cu spațiu locativ. Totodată, la 21 ianuarie 2005, reclamantul a depus un raport pe numele Comandantului Centrului Militar al mun. Chișinău, de a fi inclus în lista militarilor ce nu au spațiu locativ din data de 26 ianuarie 1993, astfel fiindu-i eliberat certificatul nr. 72/161, care confirmă că acesta este inclus în lista generală a militarilor care necesită asigurare cu spațiu locativ în garnizoana Chișinău.

La 26 septembrie 2012, reclamantul a înaintat Ministerului Apărării o cerere prealabilă prin care a solicitat obligarea asigurării cu spațiu locativ.

La 14 noiembrie 2012, a primit un răspuns prin care Ministerul Apărării recunoaște dreptul său la un spațiu locativ - apartament cu trei odăi, dar totodată informează că, solicitarea privind asigurarea cu spațiu locativ va fi examinată în conformitate cu succesiunea rîndului la stabilirea posibilităților reale de soluționare a acestuia.

Calificînd acest răspuns ca fiind un refuz, a înaintat cerere de chemare în judecată, la 13 martie 2013, reclamantul Vioară Sergiu și-a concretizat cerințele din acțiune, solicitînd obligarea pîrîtului Ministerul Apărării al RM de a elibera ordinul de asigurare cu spațiu locativ, apartament cu 3 odăi, pe numele reclamantului Vioară Sergiu, ori în cazul în care pîrîtul nu dispune de posibilități reale în acest sens, obligarea acestuia la alocarea mijloacelor financiare necesare pentru procurarea unui apartament cu trei odăi în raza mun. Chișinău.

Prin hotărîrea judecătorei Centrului mun. Chișinău din 28 iunie 2013, a fost admisă acțiunea reclamantului Vioară Sergiu, a fost obligat pîrîtul Ministerul Apărării al RM să-l asigure pe reclamantul Vioară Sergiu cu spațiu locativ conform legislației locative în vigoare, conform rîndului stabilit, în dependență de componența familiei acestuia, la ultimul loc de serviciu. (f.d.64, 67-71)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013 a fost admis apelul declarat de Ministerul Apărării al RM. S-a casat hotărîrea Judecătorei Centrului mun. Chișinău din 28 iunie 2013, pronunțînd o hotărîre nouă, prin care s-a respins cererea lui Vioară Sergiu împotriva Ministerul Apărării al RM cu privire la obligarea asigurării cu spațiu locativ, fiind neîntemeiată. (f.d.94-102)

Instanța de apel a constatat, că nu există vreun act legislativ sau normativ în care să fie prevăzut dreptul reclamantului Vioară Sergiu de a fi asigurat cu spațiu locativ, deoarece în redacția de pînă la data de 18 decembrie 2009, care stipula că militarii prin contract, împreună cu membrii familiilor lor, sunt asigurați cu spațiu locativ de către structura militară, au fost excluse prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 90-XVIII din 04 decembrie 2009, în vigoare din data de 18 decembrie 2009.

La 25 aprilie 2014 avocatul Ian Dogotari în interesele recurentului Vioară Sergiu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea menținerii hotărîrii instanței de fond.

În motivarea cererii de recurs a relevat că, decizia instanței de apel o consideră ilegală, pasibilă de a fi casată prin prisma faptului că instanța de apel a

interpretat eronat normele de drept material și nu a aplicat norma materială corespunzătoare litigiului dat. Susține, că dreptul de a primi spațiu locativ din contul instituției în care activează recurentul a apărut până la modificarea art. 21 al Legii nr. 162-XVI din 22 iulie 2005 și astfel, abrogarea acestei prevederi legale nu poate anula dreptul recurentului la asigurare cu spațiul locativ. Mai invocă, că nu a fost citat legal pentru ședința de judecată din 23 decembrie 2013, fapt care a dus la încălcarea art. 432 alin. (3) lit. b) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

La 28 mai 2014 intimatul Ministerul Apărării a RM a depus referință prin care a solicitat declararea inadmisibilității recursului, reiterând asupra faptului, că motivele invocate de recurent în cererea de recurs nu-și găsesc confirmare, ceea ce denotă faptul că sunt formale și nu pot pune la îndoială legalitatea și temeinicia hotărârii contestate.

Consideră că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recursul declarat de către recurenți în esența lor sunt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, căroră instanța de apel le-a dat o apreciere corectă conform art. 130 al Codului de procedură civilă.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de avocatul Ian Dogotari în interesele recurentului Vioară Sergiu poartă caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Tot odată, instanța de recurs apreciază critic alegațiile avocatului, precum că recurentul Vioară Sergiu și avocatul acestuia nu au fost citați legal pentru ședința de judecată din 23 decembrie 2013, dat fiind faptul, că actele cauzei atestă, că la demersul recurentului Vioară Sergiu din 27 noiembrie 2013 și 18 decembrie 2013, instanța de apel în mod repetat a admis amânarea examinării cauzei, iar conform art. 100 alin.. (3) Codul de procedură civilă, participanții la proces care au fost citați și nu au participat la ședința de judecată la care a fost amânată judecarea cauzei vor putea invoca lipsa citării ulterioare numai în cazul în care vor demonstra că au fost în imposibilitatea de a cunoaște data judecării cauzei.

La caz, recurentul Vioară Sergiu, nici avocatul acestuia nu au prezentat probe pertinente, care să demonstreze că au fost în imposibilitatea de a cunoaște data judecării cauzei.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărîre legală, iar argumentele invocate de avocatul Ian Dogotari în interesele recurentului Vioară Sergiu în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Ian Dogotari în interesele recurentului Vioară Sergiu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul:

Ala Cobăneanu

Judecătorii:

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari